

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΤΟ "ΠΟΡΤ ΜΠΟΝΕΡ,"

Ο αἶς ἀφηγηθῶ τὰ γεγονότα, μόνο τὰ γεγονότα, ὅπως συνέβησαν. Ἐπειτα, εἴσαοτε ἐλεύθεροι νὰ συλλογισθῆτε ὅ,τι θέλετε.

Ὁ Πιέρ καὶ ἡ Κριστίν ἦταν ἓνα εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο. Ἐπιτέλους, ἂν αὐτὸ εἶνε ὑπερβολικὸ, ἦταν ἓνα ἀνδρόγυνο ποὺ δὲν εἶχε μεγάλες στενοχώριες, παρὰ τὰ μικροπράγματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἐκεῖνος δούλευε ὅλη τὴν ἡμέρα, ἐκείνη σὰν καλὴ νοικοκυρὰ νοιαζόταν γιὰ τὸ σπίτι τους κ' ἡ ζωὴ κυλοῦσε εἰρηνικὰ μὲ ἀγάπη κι' εὐτυχία. Εἶχαν ἓνα ὠμορφο σπιτάκι στὴ Λουβεσιέν, ἓνα αὐτοκίνητο κι' ἓνα ραδιόφωνο. Ἐπειτα, μόλις εἶχε κλείσει ἓνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους. Μὰ ξαφνικὰ ἦρθε ἡ συμφορά. Καὶ νὰ πῶς: Ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ, ὅπως κάθε ἡμέρα, ὁ Πιέρ ξεκίνησε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐπειτα, ἀπὸ μιά ὥρα, ἡ Κριστίν ἔλαβε ἓνα τηλεφώνημα. Ἡ μητέρα τῆς ἦταν λιγάκι ἀρρωστη καὶ τὴν ἤθελε κοντὰ τῆς. Πῆρε λοιπὸν τὸ τραῖνο, ἔφθασε στὸ Παρίσι καὶ ἀπὸ τὸ σταθμὸ μπῆκε στὸ λεωφορεῖο. Στὴν πλατεῖα τῆς Ὁπερας ὅμως ὁ ἀστυφύλαξ τῆς τροχαίας τὸ σταμάτησε. Τριγύρω ἦσαν ἓνα σωρὸ ἄλλα αὐτοκίνητα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ, ἄξαφνα, ἡ Κριστίν εἶδε ἢ νόμισε πῶς εἶδε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Πιέρ. Μιά θαμμένη γυναῖκα, μὲ χρυσόξανθα μαλλιά, γελοῦσε σκύβοντας τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸν ὄμο τοῦ οδηγοῦ ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε ἡ Κριστίν...

Θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸν πόνο τῆς Κριστίν. Μιά ἀπότομη μαχαιριά θὰ τὴν πονοῦσε λιγώτερο. Σὰν τρελλή, ὠρμησε στὸν ἐξώστη τοῦ λεωφορεῖου γιὰ νὰ δῆ καλύτερα, μὲ δυὸ τρομερὲς σκέψεις στὸ κεφάλι: «Εἶνε τρομερό!» καὶ «Μὰ εἶνε ἄρα γὰρ ὁ Πιέρ;» Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τ' αὐτοκίνητα εἶχαν προχωρήσει κ' ἡ Κριστίν δὲν μπόρεσε νὰ δῆ πειὰ τίποτε ἄλλο.

Πῶς νὰ μάθῃ τώρα τὴν ἀλήθεια; Νὰ τὸν κἀνῆ νὰ μιλήσῃ; Θὰ ἔλεγε ψέματα. Τὸ μεσημέρι ἡ Κριστίν γύρισε στὸ σπίτι μὲ ματωμένη τὴν καρδιά. Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα γύρισε κι' ὁ Πιέρ. Μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ἦταν ἄρα γὰρ τὸ ἴδιο, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε δῆ στὴν πλατεῖα τῆς Ὁπερας; Ἦταν ἓνα συνηθισμένο μπλὲ αὐτοκίνητο, δίχως τίποτε τὸ ξεχωριστό... Πῶς θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ μάθῃ; Τὸ γεῦμα τους ἦταν γιὰ πρώτη φορὰ ἀπαίσιο, ἀνυπόφορο, πικρό. Ἐκεῖνος ὡστόσο, ὁ προδότης, γελοῦσε ξέγνοιastos. Ἦταν βέβαιος πῶς ἡ Κριστίν δὲν ὑπεύθυνε τίποτε. Μὰ ἦταν ἔνοχος; Ὅταν ἔφαγαν, ὁ Πιέρ ἄναψε ἓνα ποῦρο, ξαπλώθηκε σὲ μιά πολυθρόνα κι' ἄρχισε νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του. Ἡ Κριστίν τότε θρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ γλυστρήσῃ στὸ γκαράζ. Ἦθελε νὰ ψάξῃ τὸ αὐτοκίνητο, ὅπως θὰ ἔψαχνε τὶς τσέπες ἐνὸς σακκακιοῦ.

Τὸ γκαράζ ἦταν στὸν κῆπο. Ἡ Κριστίν ἀνοίξε τὴν πόρτα ἀθουρῶτα καὶ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Μὰ δὲν εἶδε τίποτε. Τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πέτινο πρόχειρο πορτοφολάκι τοῦ Πιέρ. Τὸ ἀνοίξε. Τίποτε μέσα. Κανένα μαντηλάκι, τίποτε, τίποτε... Ἡ Κριστίν δὲν κατάλαβε οὔτε κανένα γυναικεῖο ἄρωμα. Ὡστε λοιπὸν δὲν ἦταν ὁ Πιέρ στὴν πλατεῖα τῆς Ὁπερας;

Μὰ νὰ, ξαφνικὰ, τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ξαναγύριζε ἡ ἐμπιστοσύνη στὴν καρδιά τῆς, ἡ Κριστίν ἔβγαλε μιά πονεμένη κραυγή. Εἶχε δῆ γαντζωμένη στὴν πλάκα τῆς ταυτότητος, μπροστὰ στὸ ταμπλώ, μιά χρυσόξανθη γυναικεῖα τρίχα, ἀπὸ τὰ μαλλιά ἐκείνης τῆς θαμμένης γυναίκας ποὺ εἶχε δῆ στὴν πλατεῖα τῆς Ὁπερας.

Αὐτὴ τὴν πλάκα τὴν εἶχε ἀγοράσει ἡ ἴδια ἡ Κριστίν. Εἶχε

ἀπάνω καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου, τοῦ προστάτη τῶν αὐτοκινητιστῶν. Ἦταν ἓνα «πορτ-μπονέρ», γιὰτὶ ἡ Κριστίν ἦταν τρομερὰ προληπτικὴ.

Τὴν εἰρωνεία ὅμως! Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ «πορτ-μπονέρ» εἶχε γαντζωθῆ ἡ ξανθὴ τρίχα! Ἡ Κριστίν, κατάχλωμη, ἀπόμεινε μὲ τὰ ματὰ καρφωμένα στὴν πλάκα. Κι' ἄξαφνα, τρίζοντας τὰ δόντια τῆς ἀπὸ τὴ λύσσα, ἄρπαξε ἓνα κατσαβίδι καὶ ξεβίδωσε τὴν πλάκα μὲ τὸν Ἅγιο Χριστόφορο. Ἐπειτα βγῆκε ἀπὸ τὸ γκαράζ σὰν κλέφτης. Ἦταν πελιδνὴ καὶ τὰ πόδια τῆς ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο. Τὸ ἰδρωμένο χέρι τῆς ἐσφιγγε σπασμωδικὰ τὸ «πορτ-μπονέρ» τοῦ αὐτοκινήτου...

Στὶς δυὸ ἡ ὥρα ὁ Πιέρ σηκώθηκε γιὰ νὰ γυρίσῃ πάλι στὸ Παρίσι.

— Κριστίν, φεύγω... τῆς εἶπε.

Ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε στὸν κῆπο σὰν αὐτόματο. Ὁ Πιέρ ἔβγαλε τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ καθὼς περνοῦσε τὴν ἐξώπορτα τῆς φώναξε:

— Ὁρεβουάρ, ἀγάπη μου...

Ἀγάπη μου!... Ὁ ψεύτης!... Ὁ προδότης!... Ὁ ἀνανδρός!... Ἡ λύσσα τῆς ἐκδικήσεως τὴν τύφλωσε πάλι. Ἄς φύγῃ λοιπὸν! Ἄς πάῃ νὰ θρῆ ἐκείνη τὴ θαμμένη μὲ τὰ χρυσόξανθα μαλλιά!... Ἄς πάῃ!...

Καὶ τὸν κύτταξε μ' ἓνα παγερὸ βλέμμα, ὅπως κυττάζει ἓνας δολοφόνος τὸ θῦμα του.

Ναί, ναί, ἓνας δολοφόνος. Ἡ Κριστίν εἶχε βγάλει τὸ «πορτ-μπονέρ» ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὅπως ἦταν λοιπὸν προληπτικὴ, πίστευε ὅτι ὁ Πιέρ θὰ σκοτωνόταν σὲ μιά σύγκρουσι, σὲ μιά στροφή. Ναί, θὰ σκοτωνόταν!...

Κι' ἔτσι ἀπόμεινε σὰν μιά γυναῖκα ποὺ πυροβόλησε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ποὺ δὲν ξέρει ἂν αὐτὸς θὰ τὴν γλυτώσῃ... Σὲ λίγο μάλιστα, ὁ φόβος, ἡ ἀνησυχία, σκέπασε τὴ λύσσα τῆς. Ἡ Κριστίν ἄρχισε νὰ μετανοιώνῃ.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τί ἔκανα! Τί ἔκανα!...

Μὰ κατόπιν προσπάθησε νὰ διώξῃ αὐτὲς τὶς μαῦρες σκέψεις.

— Μπα! Εἶμαι ἀνόητη! ἔκανε.

Ὁ Πιέρ δὲν γύριζε ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὶς ἔξι. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένῃ τέσσερες ὀλόκληρες ὥρες, ἀτελείωτες... Ἡ ἀγωνία τῆς Κριστίν ἄρχισε νὰ γίνεται ἓνα ἀθάσταχο μαρτύριο.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Ἄς μὲ ἀπατάῃ! Δὲν πειράζει!... Δὲν μὲ νοιάζει!... Μὰ, ἄς ξαναγυρίσῃ ζωντανός!... Ἄς μὴν πάθῃ τίποτε!...

Πρὶν ἀπὸ τὶς ἔξι ἡ ὥρα ἀνοίξε τὴν ἐξώπορτα καὶ κύτταξε τὸ δρόμο. Ἐνα αὐτοκίνητο φαίνονταν ἐκεῖ κάτω... Ἦταν ὁ Πιέρ; Ὁχι... Δὲν ἦταν αὐτός!... Δὲν μπορούσε ἄλλωστε νὰ ἦταν αὐτός... Νὰ, κι' ἓνα ἄλλο αὐτοκίνητο... Ὁχι, ὄχι! Ἦταν ξένο...

— Ἀχ! Τὸν σκότωσα!... Τὸν σκότωσα!... στέναξε ἡ Κριστίν.

Πόσο κακὸ τῆς ἔκαναν ὅλα αὐτὰ τὰ αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν!

Ἐξῆ καὶ τέταρτο ἡ ὥρα... Ἀ!... ναί... ὄχι... ναί... Ἀ! ὁ Πιέρ!... Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ὁ Πιέρ!...

Ἡ Κριστίν ἀνοίξε διάπλατα τὴν πόρτα κι' ἄρχισε νὰ γελάῃ σὰν τρελλή. Ἦθελε νὰ πηδῆσῃ στὸ λαιμὸ του καὶ νὰ τὸν φιλήσῃ. Τί κουτὸ ποὺ εἶνε νὰ εἶνε κανεὶς προληπτικός! Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Πιέρ μπῆκε στὸν κῆπο, ἡ Κριστίν δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ συγκρατηθῆ καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἀγάπη μου!... Ἀγάπη μου!...

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν τόσο παθητικὴ, ὥστε ὁ Πιέρ παραξευθῆκε καὶ τὴν κύτταξε υαοτισμένος. Ἡ Κριστίν ἔκλεισε (Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Τὸ ἀνοίξε. Τίποτε μέσα...

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

μέ καλό κόσμο και μπορούσε να τρώει κι' όσα γλυκά ήθελε. Μά εκείνη την εποχή της Γκιουζέππε δεν άρεσαν ούτε τὰ γλυκά, ούτε τὰ... ξυνά. Είχε αρχίσει να κυκλοφορή στον κόσμο, να χορεύει και να καταλαβαίνει την αξία της. Και μιά μέρα τέλος παράτησε το ταμείο, τὰ μειδιάματα τῶν τελατῶν και τὰ σημειώματα του καταστήματος και βγήκε στο θέατρο το Πάσχα του 1926.

Ἡ Κοίλα Γκιουζέππε όμως δεν εἶνε μόνο μιά καλή ἠθοποιός, αλλά και μιά καλή ἀδελφή. Χάρης σ' αὐτήν ἡ ἀδελφές της δεν δοκίμασαν τίς πικρίες της ζωῆς και μπόρεσαν να μεγαλώσουν με τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Μά κ' οἱ γονεῖς της εἶδαν στὰ γεράματά τους εὐτυχισμένες μέρες.

Ο κ. Β. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

Ὁ Βασιλάκης ὁ Μεσολογγίτης εἶνε ἴσως ὁ πιὸ παραδοξὸς ἠθοποιός. Μόνος του δημιουργεῖ τούς ρόλους του κ' εἶνε δικές του ἡ περισσότερες ἐπιτυχίες του. Ἄλλωστε εἶνε ἀπὸ τους πιὸ μορφωμένους ἠθοποιούς μας και ξεχωρίζει. Ὁ Β. Μεσολογγίτης κανένα δεν μιμείται και κανείς δεν του μοιάζει. Ἐχει χαρακτήρα και ζωηρὸ παίξιμο. Ἐν τούτοις ἀπὸ τους ἀνθρώπους ποιὸν τὸν γνώριζαν ἀπὸ καιρὸ, κανείς δεν φανταζόταν ὅτι ὁ Μεσολογγίτης θὰ γίνονταν ἠθοποιός. Γιατί πράγματι ὁ «Βασιλάκης» ἄρχισε τὴν καριέρα του ἀπὸ φοιτητῆς της Νομικῆς και καλλιτεχνικὸς συνεργάτης τῶν φιλολογικῶν περιοδικῶν. Ὁ Μεσολογγίτης εἶνε γιὸς μιάς πολὺ καλῆς Ἀθηναϊκῆς οικογενείας και γι' αὐτὸ ποτὲ δεν κατάφερε να μάθῃ τὴν ἀξία του χρήματος. Τὰ ξόδευε κι' ἀγαποῦσε τρελλὰ τίς μποέμικες συναναστροφές, τὰ ρωμαντικὰ εἰδύλλια και τὴν ποίησι. Ἐγραφε δὲ πράγματι ὡμορφα ποιήματα και ἐξέδωκε και μιά ποιητικὴ συλλογὴ με τὸν τίτλο «Ὁ κῆπος με τὰ ἡλιοτρόπια». Ξαφνικὰ ὁ Μεσολογγίτης πῆρε τὴν ἀπόφασιν να βγῆ στο θέατρο.

— Θὰ κάνω, δήλωσε, τὸ Μωρίς Σεβαλιέ. Θ' ἀνεβῶ στὴ «Μάντρα» του Ἀττίκ.

Ἐγινε ἡ σχετικὴ ρεκλάμα ἀπὸ τους συναδέλφους κι' ὁ Μεσολογγίτης ἔδρεψε τὴν πρώτη ἐπιτυχία του στὸν θλάμικο ρόλο του «Μωρίς Τσουβαλιέ»: Κεχριμπαρένιο κομπολογάκι, ρεμπουμπλικίτσα... «ἔξυπνη» και φρασεολογία της πλατείας τῶν Ἡρώων. Ὁ Β. Μεσολογγίτης εἶχε βρῆ πειὰ τὸ δρόμο του. Εἶχε γίνε ἠθοποιός. Ἐναν καιρὸ μάλιστα ἔγινε και θιασάρχης.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία του «Ἕλληνας Μωρίς Σεβαλιέ, του ἑκατὸ της ἑκατὸ Ἀθηναίου. Κι' ἀγαπάει τόσο τὸ ἐπάγγελμά του, ὥστε ὅταν κανείς του θυμίζει τὰ ποιήματά του και τὸν «Κῆπο με τὰ ἡλιοτρόπια» τὸν διορθώνει με τὸ καυστικὸ πνεῦμα του:

— Τὸν «Κῆπο με τὰ ἡλιοτρόπια», θὰ ἤθελες να πῆς!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ἌΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ ἱστορία της Ζαζᾶς Μπριλλάντη και ἄλλων ἠθοποιῶν.

ΤΟ "ΠΟΡΤ ΜΠΟΝΕΡ",

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 41)

τὴν ἐξώπορτα. Ὁ Πιέρ μόλις σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο μέσα στο γκαράζ, πήδησε κάτω κι' ἔτρεξε κοντὰ της.

— Τί τρέχει; Τί ἔχεις; τὴν ρώτησε.

Ἡ Κριστίν ἔσφιξε τὸ χέρι της πού κρατοῦσε τὴν πλάκα με τὸν Ἅγιο Χριστόφορο και στηρίχτηκε στὸν τοῖχο για να μὴ πέσῃ ἀπὸ τὴ μεγάλη της συγκίνηση.

— Τίποτε, ἀγάπη μου... ψιθύρισε. Δεν ἔχω τίποτε... Θὰ σοῦ πῶ... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Δεν ξέρεις πόσο φοβήθηκα, γιατί...

Μά δεν πρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσιν της, γιατί δίχως να τὸ δοῦν, ὅπως ἦσαν ἀγκαλιασμένοι, τὸ αὐτοκίνητο πού ὁ Πιέρ εἶχε ξεχάσει να κλείσῃ τὰ φρένα του, κύλησε θορυβιαστὸν κατηφορικὸ δρόμο του κήπου κι' ἀπότομα τούς παρέσυρε και τούς δυὸ και τούς χτύπησε πάνω στὸν τοῖχο! Καί τους δυὸ! Κι' ἐκείνη πού ἤθελε να ἐκδικηθῆ κι' ἐκεῖνον πού τὴν εἶχε προδώσει... Τὸ χτύπημα ἦταν ξαφνικὸ, δυνατὸ, ἀπότομο. Τὸ ἀνδρόγυνο βρῆκε τὸ θάνατο χωρὶς να το καταλάβῃ σχεδόν.

Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὰ δύο πτώματα βρέθηκε κατόπιν ἡ πλάκα με τὸν Ἅγιο Χριστόφορο: τὸ «πόρτ-μπονερ» του αὐτοκινήτου...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Τ' ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 33)

ρά ἐρωτικὰ γράμματα και κάθε μέρα ἡ Λόλα του ἀπαντοῦσε στὸν ἴδιο τόνο... Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ὁ Γκαστὼν ἄφησε να μεγαλώσουν τὰ γένεια του και τὰ μαλλιά του κι' ἀπὸ ξανθὰ πού ἦσαν τὰ ἔβαψε μαῦρα. Ἐπειτα ἄλλαξε τὸς τρόπους του, τὸ ντύσιμό του και τὴ φωνή του κι' ὅταν βεβαίωθηκε πειὰ ὅτι ἡ μεταμόρφωσις ἦταν ἀριστουργηματικὴ, ξαναγύρισε στο Παρίσι. Συνάντησε τότε τὴ Λόλα και ἀρραβωνιάστηκαν. Ἡ Λόλα, φυσικὰ, δεν κατάλαβε τίποτε, γιατί ὁ Γκαστὼν ἦταν γεννημένος για ἠθοποιός. Ἐπειτα ἦρθε πάλι τὸ λεπτὸ ζήτημα τῶν ἐπιπλῶν. Ἡ Λόλα δάγκωσε λίγο τὰ χεῖλη της ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Μουτουνὲ εἶχε κιόλας ἔτοιμο ἕνα ἐπιπλωμένο διαμέρισμα. Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της δεν δίστασε να τῆς πῆ ὅτι τὰ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ κάποιον γνωστὸ του. Ἡ Λόλα τὰ εἶδε, κατάλαβε πὼς ἦταν ἀπὸ τὸ κατὰστημά της και πὼς κάποιος ἀπὸ τους πολλοὺς ἀρραβωνιαστικὸς της — τί συμπρωσις! — θὰ τὰ εἶχε πουλήσει του Μουτουνὲ, και για να τὰ ξεφορτωθῆ, του εἶπε καθαρά και ξάστερα πὼς δεν ἤθελε μεταχειρισμένα ἐπιπλα στο σπίτι της. Ἐπειτα του πρότεινε να τὰ πουλήσουν. Και πρόσθεσε:

— Ξέρω ἕνα πρόσωπο, πού θὰ θελήσῃ δίχως ἄλλο ν' ἀγοράσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ παλιοπράγματα. Μά, για τὸν κόπο μου, θὰ μοῦ δώσῃς χίλια φράγκα...

Τὸ πρόσωπο πού ἤξερε ἡ Λόλα ἦταν ὁ Ἄνρι Μπρελάν, ὁ ἄλλος ἀρραβωνιαστικὸς της. Ὁ Ἄνρι δεν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση και δέχθηκε να τ' ἀγοράσῃ για δεκαοχτὼ χιλιάδες φράγκα. Ἐπειτα τῆς ἔδειξε ἕνα μάτσο χρεῶγραφα, τῆς ἐξήγησε ὅτι δεν εἶχε ρευστὸ χρήμα και τὴν παρακάλεσε να τὰ πληρώσῃ ἐκείνη με τὰ χρήματά της, για να μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρία. Ὑστερα, φυσικὰ, θὰ τῆς ἔδινε ἐκεῖνος τίς δεκαοχτὼ χιλιάδες. Τῆς εἶπε μάλιστα να κἀνὴ τὸ συμβόλαιο τῆς ἀγορᾶς στ' ὄνομά της, ἀφοῦ θὰ γινόταν σὲ λίγο γυναίκα του κι' ἔτσι ὅλα τὰ πράγματα θὰ ἦσαν δικὰ της.

Ἡ Λόλα, ὀλόχαρη, σήκωσε δεκαοχτὼ χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τίς οικονομίες της και τίς πῆγε θριαμβευτικὰ στὸν Μουτουνὲ. Τὸν πληρώσε ἀμέσως, κράτησε χίλιες δραχμὲς για τὸν κόπο της και πῆρε τὰ ἐπιπλα. Ἐπειτα του εἶπε:

— Τὸ ἀπόγευμα να πάμε ν' ἀγοράσουμε τὰ δικὰ μας...

— Εὐχαριστῶ, μιά φορά τὴν ἔπαθα!... τῆς ἀπάντησε ὁ Μουτουνὲ με τὴ φωνὴ του Γκαστὼν...

Ἡ Λόλα ξαφνιαστικὴ, τὸν κύτταξε βαθεῖα στὰ μάτια, κατάλαβε τὴν μεταμόρφωσι και πρασίνισε ἀπὸ τὴ λύσσα της. Μά δὲ μόρεσε να κἀνὴ τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα και να φύγῃ.

Ἡ Λόλα τότε ἔτρεξε στο σπίτι του Ἄνρι.

— Πρέπει να παραλάβῃς τὰ ἐπιπλα... του εἶπε.

— Ποιὰ ἐπιπλα; ἔκανε ἐκεῖνος μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Δεν εἶνε δικὰ μου... Εἶνε δικὰ σου! Ἐσὺ τ' ἀγόρασες. Ἄλλωστε διαλύω τους ἀρραβῶνες μας πρὶν με παρατήσῃς κι' ἐμένα, ὅπως παράτησες τὸν Γκαστὼν. Εὐτυχῶς πού στάθηκε καλὸς φίλος και με εἰδοποίησε!...

Ἡ Λόλα αὐτὴ τὴν φορά δεν ἀνθεξε και λιποθύμησε. Ἐπειτα, ὅταν συνῆλθε, ἄλλαξε ἐπάγγελμα κι' ἔγινε μιά φρόνιμη δακτυλογράφος.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 42)

στερήσεις. Μόνο τὰ μάτια της, τὰ ἐκφραστικὰ γαλανὰ μάτια της, εἶχαν ἀλλάξει. Σ' ὅλα τ' ἄλλα εἶχε μείνει ἡ ἴδια.

Πῆγαν στὴν ἐκκλησία κι' ἐκεῖ εὐλογήθηκαν οἱ γάμοι με κάθε ἐπισημότητα. Κ' ἡ Μηλιά ξαναγύρισε στὴ Λάνδη ὡς κυρία Γκαζὶ ντὲ Κεντράκ, στο πλευρὸ του συζύγου της.

Μετὰ ἕνα χρόνο, ὁ Γιαννάκης ἔδωσε ἐξετάσεις και μῆθε στὴ Ναυτικὴ Σχολή. Ὁ Εὐτύχιος ἔφυγε για τὴν Ἀφρικὴ ὡς ἀξιωματικὸς τῶν Σπαχήδων. Κι' ὁ κ. Ντουμάν χαιδεύει τώρα στὰ γόνατά του τὸ παιδάκι της Μηλιάς, ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι πού τῆς μοιάζει πολὺ.

Ἡ Εὐτυχία κατοικεῖ στὴ Λάνδη και δεν θὰ τὴν ἀφήσῃ ποτέ.

Και ὁ Ζοζὸς; θὰ ρωτήσετε. Ὁ Ζοζὸς λοιπὸν κλαίει ἀπὸ τὴ χαρὰ του κάθε καλοκαίρι πού γυρίζει ὁ Γιαννάκης και ἀπὸ τὴ λύπη του κάθε φθινόπωρο πού φεύγει πάλι...

Κι' ὄλο τὸν ἄλλο καιρὸ δεν βλέπει τὴν ὥρα πού θὰ του φέρῃ γράμμα ὁ ταχυδρόμος ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο του Γιαννάκη...

ΤΕΛΟΣ